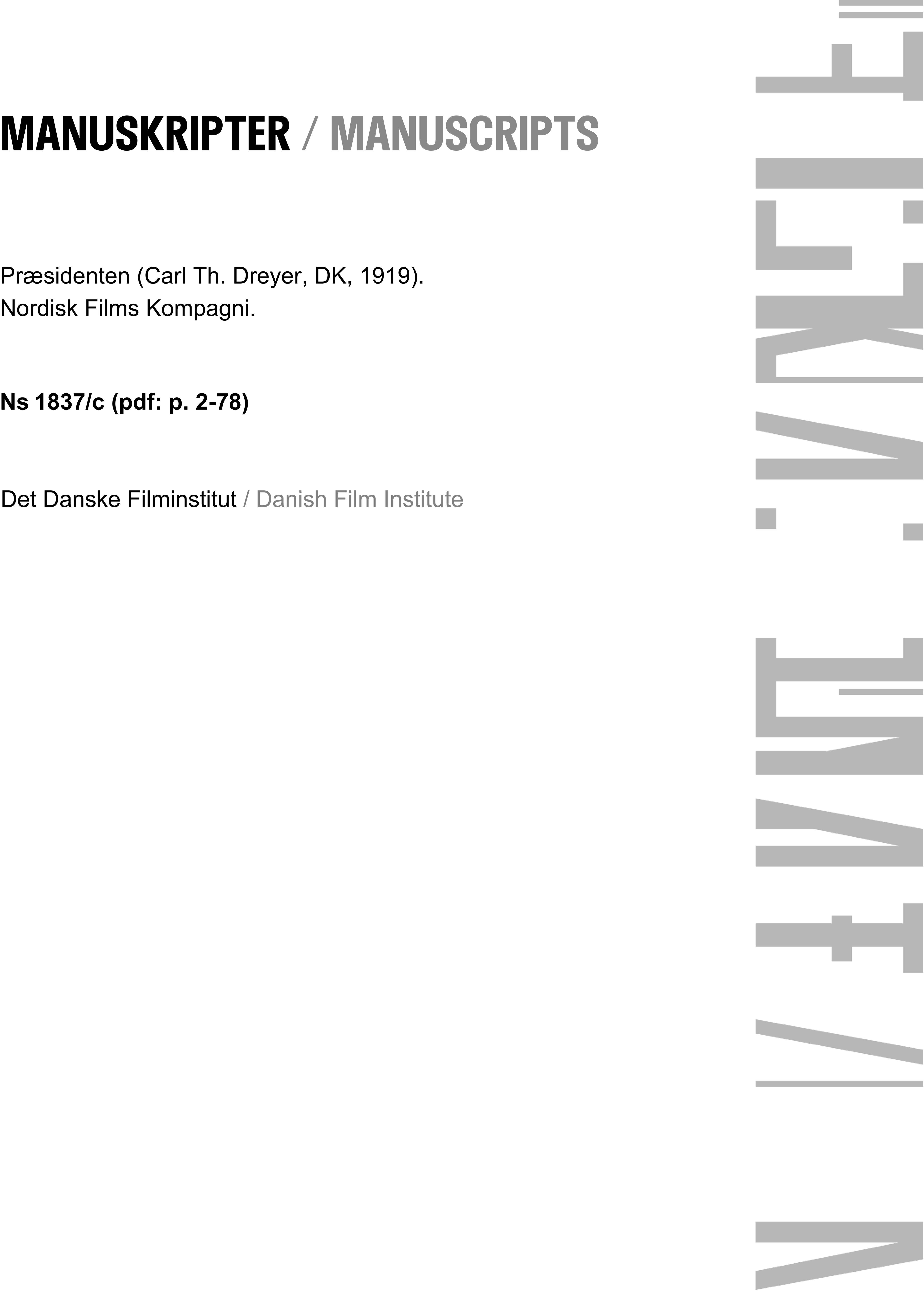

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Præsidenten (Carl Th. Dreyer, DK, 1919).
Nordisk Films Kompagni.

Ns 1837/c (pdf: p. 2-78)

Det Danske Filminstitut / Danish Film Institute

DET DANSKE FILMINSTITUT / DANISH FILM INSTITUTE

DET DANSKE FILMINSTITUT
GOTHERSGADE 55
DK-1123 COPENHAGEN K

TEL +45 3374 3400
DFI@DFI.DK
DFI.DK

CVR-NR. 56-85-83-18
EAN-NR. 5798 00 794085

C

I, A. Præsidenten, O

Carl Th. Dreyer

FREDERIK VI's ALLÉ 12
KØBENHAVN F.

~~35-47~~
40. 130.

✓ Lysestagen og Bogen.

✓ Billede 2. Huset i Frederiksberg Have.

+ Dagbogen i Billede 3 x

✓ Billederne 7, 8, 10, 11, 12, 15, 16. (Gurre)

✓ Billede 25. (Pio alene)

✓ Billederne ~~32, 34, 37, 40, 45, 48, 130, 174 a, 205 a~~ (Køkken)

~~45, 48,~~
174a, 205a

Billede 52, 54, 59 (Hermine Lipperts Værelse)

✓ Svanebilledet i No. 57.

✓ Billede 93 (Fru Lindstrøm)

Billede 95 (Krogerupgaard i Nattebelysning)

✓ Billede 140, 144, ^{168,} 176, 178, 196, 222 (Vægteren)

✓ Billede 152, 158, 160 (Fakkeltøget)

✓ Billede 181, 183, 184, 185, 187 (Kat og Vogn)

+ Billede 192 (Semafore)

Billede 197 (Rich. Christensen alene)

Billede 223 (Torvet i Visby)

✓ " 139a. (Drager)

thiessae ✓ ~~thiessae~~ ~~thiessae~~ ~~thiessae~~ ~~thiessae~~ ~~thiessae~~ ~~thiessae~~

158 204 205 206 207 208

Penicillium (Poa alba) 519, 520
Penicillium (Poa alba) (not 501-502)

29 (Brig. + Kunden) 205 a.

Forspil.

De tre Generationer.

£30. 194 195.

Billedet af Matt, hvor Peter og Lea bor, kommer frem. Stemnings-
billedet.

Frans Victor v. Sandlin, ene Værten. Det er en Fornemhed i 1840.
Maaned. Frans Victor, Rigshovs af Sandlin, sidder ved sit
Skrivebord, hvis ene Skuffe han er iført med et brunt vel.
er en aristokratisk mand, spinkel og smuk Mand, hans
Hjerte (i det fine, hvide Skjort med de røde røde Kinder) er
uendeligt blødt som hos de, der hører af Tørst. Der
er lagt et lille omkring Bogen på bordet, som den altid har
været, der alle tre Børn har set i Bogen. Der er alle
til og fra at gøre sagen som i Bogen. Der er alle
der just nu griber om Bogen, som den tager frem fra det
alene Skuffe, og længe og længe, som den tager og længe
alene. Han anbringer Bogen, tager Pen og giver sig til at
skrive.

Han har nu Bogen eller den skriver over Bogen.

11. Maj 1840. ...
Hva Lea fortæller mig, at mine Kinder er blevet røde, som de
var altid røde, at det er Bogen Roser, som bliver det røde,
og derfor skal han i Dag Lea at vide, hvad hans Kinder har
gjort med Bogen.

Frans Victor lægger Bogen bort, lægger Bogen ned i Skrive-
skuffen, og går i Lyse Tønder af Sjæle. Deres røde
som alle de har set i

Isby (Faden g Sån) 2, 5, 6, 9, 13, 17, 27.

ferubunstat.

(Pras. Nub.) 30, ~~31~~ ~~32~~ ~~33~~, ~~34~~

(Werner)

(Bergen) 132

Kaadhusek 33, 132, 138, 186,

Saendopladden 154 163. 179.

Lille ferubunstation XXI. 194 195

~~XXI~~

Skibet 198 204. 205 206 207 208

Kaadhillede (not. 201 202)

Rivier (Pras. alme) 219, 220

"P R Æ S I D E N T E N"

Forspil.

1. De tre Generationer.
2. Billede af huset, hvor Fader og Søn bor, toner frem. Stemningsbillede.
3. Franz Victor v. Sendlingens Værelse. Det er en Formiddag i Maj Maaned. Franz Victor, Rigsherre af Sendlingen, sidder ved sit Skrivebord, hvis ene Skuffe han er ifærd med at trække ud. Han er en aristokratisk udseende, spinkel og sygelig Mand. Hans Øjne (i det fine, hvide Ansigt med de hektisk røde Kinder) er usædvanligt klare som hos de, der hærages af Tuberkulose. Der er lagt et Tæppe omkring Benene paa ham, men den solfyldte Majluft, der ude fra Haven bæres ind i Haven, faar ham alligevel til nu og da at fare sammen som i Kuldegysninger. Hans Fingre, der just nu griber om Dagbogen, som han tager frem fra den aabnede Skuffe, er lange og tynde, som hans Figur er høj og udtøret. Han aabner Dagbogen, tager Pen og giver sig til at skrive.

Man ser en Haand eller Pen skrive over Siden.

15. Maj 18....

Min Søn fortæller mig, at mine Kinder er blevne røde, men jeg ved altfor godt, at det er Dødens Roser, som blomstrer paa dem. Og derfor skal han i Dag faa at vide, hvad hans Fader har forbrudt imod Slægten...

Franz Victor lægger Pennen bort, laaser Dagbogen ned i Skrivebordsskuffen, sidder i dybe Tanker et Øjeblik. Derpaa rejser han sig og gaar ind i

2	Kusub.	Born
5-6.	hd of R.	
9	Murugun	Little Dr. same lot.
	Taarn.	lot. i Trip.
13	Kindtaarnstep.	Skripil
130		lot i Trip.
14	Plateau	

2	Kusub.	
5-6.	hd of R.	Born
9	Murugun	
		Little Dr. lot.
13.	Taarn	
		Tripillide m.
17	Nerbillide	little drug

4. Karl Victors (Sønnen) meget tarveligt udstyrede Varelse, hvor den flittige Søn sidder begravet i Bøger. Karl Victor, som er ca. 18 Aar gammel, ligner ikke sin Fader uden paa Alvoren, der er fælles for deres Ansigter. Men naar Faderens Alvor er bitter som hos de, der har lidt meget, er Sønnens Alvor en Blanding af Blidhed, Klogskab og Karakterstyrke. Karl Victor er iøvrigt slank og smuk, fortræffeligt begavet, fuld af Arbejdslyst og i Besiddelse af en rolig, allerede nu mandig Elskværdighed, der gør ham afholdt af alle....

Han rejser sig fra sine Bøger og byder Faderen Godmorgen med et kærligt opmuntrende Blik. "Du maa gaa med mig" siger Faderen. "Der er noget, jeg vil fortælle dig"...Karl Victor protesterer bekymret. Han ved, at enhver Bevægelse smerter den stærkt afkræftede Fader. Men denne holder paa, at Sønnen skal følge ham. Karl Victor lægger derfor Bøgerne til Side og tager kærligt Faderen under Armen. De gaar ud af Værelsets Hjørne

5. Ud gennem Døren til Haven (Silhouetter)
6. Udenfor v. Sendlingens landlige, yderst tarvelige Bolig. Franz Victor og Sønnen kommer langsomt gaaende, Faderen støttende sig til Sønnens stærke Arm. De gaar gennem den lille For have. Gavlen synlig.
7. Børn i Ruinen.
8. Lille Pige bag Mur.
9. Offentlig Vej langs Ruinen. Fader og Søn kommer gaaende, passerer en Dame med en Hund.
10. Lille Pige bag Mur opdager
11. Slangerne

✓ 18. *Pio* *slentrunder*. *stunder*
a. *Nesthills* of *ham*.

✓ b. *Pio* *proam*

✓ c. *Pio* *gaer* *idere*

✓ 19. *Ham* *passer* *hunder*.

✓ a. *Nesthills* of *Pio*

✓ b. *Pio* *proam*, *blinker*
d (ind for c). *Sliter* of *Nesthills* of *Pio*
✓ c. *Pio* (Fats. of d) *gaer* *idere*.

12. ~~Lille Pige løber.~~

13. ~~Fader og Søn bestiger Ruinen.~~

14. ~~Børnene samlet. Alle afsted.~~

15. ~~Mindste Pige græder.~~

16. ~~Store Pige henter den mindste Pige.~~

17. Op imod Ringmuren er anbragt en Bænk. Derover ses Sendlingernes gamle Vaaben...to Sværd, der er lagt saaledes over hinanden, at de danner et Andreaskors, og i Felterne fire Stjerner. Franz Victor lader sig dødtæt falde ned paa den, tørrende Sveden af sin Pande. Sønnen sætter sig ved Siden af ham. Da Faderen er kommen nogenlunde til Kræfter, siger han

Tekst "Min Søn, jeg har levet i Elendighed og vil dø i Elendighed. Men jeg beklager mig ikke over min Skæbne, hvis den kan tjene dig til Advarsel."

Billedet toner over i

18. Trappe el.lign. i en lille Slotsgaard. Franz Victor kommer slentrende, standser, da han ser

19. den 18-aarige Maika, en smuk ung Kvinde. Middelhøj, smidig skabt, sydlandsk i sin Plettethed og med sine lynende sorte Øjne og sit kulsorte Haar. Hun staar bøjet over en Vaskebalje. Franz Victors Øjne fanges af den unge smukke Pige. Han gaar videre. (Alle disse Billeder toner hurtigt bort)

Tekst "ved at spørge om den unge Pige fik jeg at vide, at hun var Datter af de nye Portnerfolk..."

20 I Porten møder han en Dreng med sit Tøndebaand. Drengen hilser ærbødigt, da Franz Victor viser sig og standser foran ham og

22. Cases for Kanab

22a. Harbottle for Rygge

23.6. Fishes for Viskly

23c. Harbottle of Musigterne

23.

udspørger ham. Franz Victor takker for Oplysningen, hilser og gaar. Drengen triller videre.

Tekst

"Og faa Dage efter dette Møde traf jeg hende paany..."

21

Krogerup

Stien ned til Kanalen. Franz Victor kommer gaaende, belæsset med Fiskeredskaber. Maika, der har været til Byen for at gøre Indkøb og har Kurv over Armen, kommer gaaende ned imod ham. Hun standser nejende. Maa jeg byde Dem med paa en Rotur, siger han. Hun tager gerne imod hans Indbydelse. Hendes yderst farlige Øjne viger intet Øjeblik fra hans Ansigt. De gaar munters passierende ned til

23
22.

Krogerup

Anlægsbroen ved Kanalen, hvor de lodser Fiskeredskaberne i Baaden. Franz Victor hjælper hende derefter galant ned i den, griber Aarerne. Baaden glider ud af Billedet, som toner bort.

23.

Krogerup

I Baaden midt ude paa Søen eller solbeskinne Kanal. Han har begyndt at fiske. "Der er Bid!" (Nærfotografi) Krogen tom. Hun begynder at fiske. Han indfanges. Hun trækker ham ved Snøren hen til sig. Han beruses af hendes farlige Øjne og kysser hende flere Gange. Hun gør ingen Modstand, men ser paa ham med slørede Blikke. Billedet toner bort.

Tekst

"Siden mødtes vi ofte i Smug. Hun havde fuldkommen forhekset mig."

24.

Krogerup

Under en Guldregn, hvis blomstrende Grene hænger som en Baldakin over Bænken, der staar ved Træets Fod. Aftenstund med Maaneskin. Han sidder betaget stirrende paa hende. Hun betragter ham smilende. Pludselig formørkes Smilet i hendes Øjne. Hun slynger sin Arm om hans Hals, kysser ham vildt og rejser sig, idet hun griber hans Hænder og fører ham, gaaende baglæns, med sit Blik brændt ind i hans, ud af Billedet.

25a. *Mez. alone*

26a. *Warbills*

26b. *Bark*

✓ *Start Billies Fin p. ind*

✓ a. *Warbills de to*

b. *Laasen*

~~c. (ind for d)~~

c. *Doren, Vis ind*
~~d. (ind for d)~~ *of e og f (ind mellem c og d)*

✓ d. *Narfolags, the the*

25. / Nogen Tid senere.

Franz Victors Værelse paa Slottet. Han sidder arbejdende, da Tjeneren bringer ham et Brev og gaar. Med bange Anelser aabner han Brevet og læser

Tekst

"Du har skilt mig ved min Aie, og jeg forlanger, at du gifter dig med mig. Nægter du det, gaar jeg til din Fader"

Franz Victor ser forvildet op, knuger Brevet i sin Haand, nikker saa beslutsomt og forlader Værelset...

26.

Krogerup Under Guldregnen venter hun ham. Han kommer, trygler hende om at være fornuftig. "Hun maa da kunne indse, at han ikke kan gifte sig med hende. Men han skal sørge fyrsteligt baade for hende og Barnet"..Hun vil imidlertid giftes med ham og holder stejlt derpaa. Det kommer til et hidsigt Ordskifte mellem dem, hvori hun ender med at sige "Godt, saa gaar jeg til din Fader. Han skal dømme os imellem", hvorpaa hun ophidset og ond river sig løs fra ham og løber bort. Han staar et Øjeblik som lammet og stirrer efter hende. Da gaar hendes frygtelige Trusel paa een Gang op for ham. Han maa for alt i Verden forhindre, at hun gør Alvor af den. Hans Fader maa intet faa at vide herom. Han gaar skyndsomst efter hende.

27.

Den gamle Rigsherres Arbejdsværelse og Bibliotek. I Vinduskarmen Bog og Briller. Nærfotografi (som maaske lægges mellem 25 og 26) Efter Nærfotografiet ses en tom Lænestol ved et Vindue. Rigsherren kommer og sætter sig, da Døren pludseligt bliver revent op, og Maika styrter ind og kaster sig for hans Fødder, forklarer ham alt, bønfaller ham om at beskytte hende mod hendes Forældres Vrede. Rigsherren bliver saa rystet af Sorg over Sønnens Opførsel, at han næppe kan staa paa Benene, men

✓ 28. Helt Billeder

✓ a. Prosten

✓ 6. Pia

✓ c. Skjær

✓ d. Rø

✓ e. færrer

✓ f. Helt Billeder fr. Næver og Skøtten

g. Ringene Næver og Skøtten

sp. Helt Billeder Skjøtten Ringe knude

i. Hænderne Stole

✓ k. Helt Billeder

vaklende støtter sig til Arbejdsbordet. Da viser Sønnen sig i den aabne Dør, næsten forvildet af Angst (Nærfotografi). Med en fortvivlet Gestus byder Faderen ham at lukke Døren og træde ind. Franz Victor gør dette og nærmer sig Faderen med bedende Øjne, men Rigsherren vinker ham bort, staar et Øjeblik grundende, stift stirrende frem for sig, tager sig saa sammenmed en fortvivlet Kraftanstrængelse og siger

Tekst "Paa Søndag staar Brylluppet. Letsindig kan ogsaa en Sendlingen være. Men en Skurk maa han ikke blive.."

Franz Victor staar som lammet. Maika strækker takkende sine Arme op imod Faderen, men denne vender langsomt sit Hoved bort.

Tekst "Og den paafølgende Søndag stod Brylluppet".

28. Biblioteket. Det er et tarveligt Stuebryllup, der finder Sted i den største Stilhed uden Gæster, Forlovere eller lignende. Kun Brudeparret, Rigsherren og Præsten er tilstede. Præsten spørger netop "Vil du tage denne Pige, som hos dig staar, til Ægtehu-stru?" Franz Victor svarer ham ikke straks, men ser inderligt bedende hen til Faderen, der møder hans Blik med tilsyneladende Iskulde, skønt han i Virkeligheden er ligesaa fortvivlet over Brylluppet som Sønnen, der betragter det som en Ulykke. Da Franz Victor ser, at al Beden er haabløs, vender han langsomt sit Hoved mod Præsten og stammer med nedslagne Øjne sit "Ja". Præsten beder den give hinanden Haanden (Nærfotografi af Hænderne) Præsten strækker velsignende sine Hænder ud. Billedet toner bort.

29. Foran Borgruinen. Karl Victor har med Taarer i Øjnene paahørt Faderens tragiske Fortælling. Nu rejser sig den gamle, støttet

13

13a. Tjernb.

b. Nabl.

29

c. ~~Tjernb.~~ Nabl.

a. ~~Skjoldet~~ Tjernb.

b. ~~Tjernb.~~ Skjoldet

c. Tjernb.

d. Nabl.

af Sønnen og fører denne hen til

Nærbillede Porthvælvingen med v. Sendlingernes Vaaben. "Se derop",

siger han til Sønnen og peger paa Vaabnet - og tilføjer

Tekst

"Sværg da ved Slægtens Vaaben, at du aldrig vil gøre nogen borgerlig Pige til din Hustru. Thi der kommer aldrig nogen Velsignelse ud deraf, kun Forbandelse for Jer begge...
...Forbandelse og Anger..."

Sønnen hæver Haanden og sværger, men Ophidselsen har taget for stærkt paa Faderen, der pludselig synker sammen. Sønnen griber ham angst i sine Arme. (Nærbilledet slutter og gaar over i)

Foran Borgruinen, hvor Karl Victor bærer den dødsyge Fader hen til Bænken. Den syge falder helt sammen paa den. Saa hæver han sig paa sin Albue og siger, idet et forklaret Smil glider hen over hans udtørrede Ansigt

Tekst

"Jeg har opfyldt min sidste Pligt - og er rede - "

Saa falder han tilbage, lukker Øjnene. Han er død. Karl Victor staar stiv af Skrak, raadvild og hjælpeløs ved hans Side. Saa pludselig kaster han sig hulkende ned over sin elskede Faders Lig. Billedet toner bort.

— 30a

~~Prigilla~~

Prigilla

legged at base

~~Prigilla~~

1. A k t.

(30 Aar senere)

Indledningsbillede. Stemningsbillede fra Ruinen.

- Tekst Karl Victor v. Sendlingen, der er Byen Plewitz's højtagede og højtelskede Præsident, vender hjem efter en længere Rejse og modtages paa Banegaarden af Vicepræsident Werner, der midlertidig har varetaget hans Embedsforretninger.
30. Perron. Præsidenten stiger ud af Toget, modtages af Werner.
31. Foran Stationen. *Karl Victor* Franz venter, overtager Plaiden og Haandtaske og Garantiseddelt, følger tre Skridt efter de to Herrer.
32. Brigitta læsende Avis.
- ~~33a. De ca.~~
33. Foran Raadhuset. Werner og Præsidenten ind i Raadhuset. Franz videre omkring Hjørnet.
- ~~33a 34. De ca.~~
- ~~34. 35~~ Brigitta læsende. lytter, rejser sig op. *Franz ind. Brigitta læser Kaffe Stand. gaar ind Lampe*
- ~~35. Forstue. Brigitta lukker op for Franz. (Entréøren)~~
36. Præsidentens Embedskontor. Præsidenten hanger Tøjet til Side. Werner trækker for og tænder Lys.
37. Køkken. Franz ved en Kop Kaffe. Brigitta har gjort Lampe i Stand, gaar med den. Franz begynder at snakke med Dyrene i Kurven. (Panorama)
38. Embedskontoret. Karl Victor's Kontor, hvor Werner, der er en erklæret Fjende af alle mundtlige Referater, præsenterer ham en sirlig Liste (NB. fremstilles oversat til 3 Sprog) over Kriminalsagerne. Karl Victor læser staaende Listen igennem. Pludselig undslipper der ham et dumpt, næsten rallende Skrig, og i et

Nærbillede ser man hans skælvende Pegefinger standse ved følgende Optegnelse

Tekst "Victorine Lippert. Født den 25. Januar 1834 i Radowitz i Bukowina. Guvernante. Arresteret for Barnemor d, begaaet den 17. Juni 1852. Har tilstaaet.

DOM.

Hans Ansigt er dødblegt og fortrækker sig i ubeskrivelig Forfærdelse, Øjnene staar ud af Hovedet paa ham, og han stirrer som fortryllet paa Optegnelsens Bogstaver. Nærbilledet slutter. Werner griber forfærdet hans Haand "For Guds Skyld" Hvad fejler

De?" Men Karl Victor synker nu tilbage i en Stol og skjuler pludselig sit hærgede Ansigt i sine Hænder. Papiret falder paa Gulvet. Werner tager det op. Werner vil hente Wand til ham, men Karl Victor afværger det "Det er ingenting" stønner han "blot et Anfald af mit Hjærteonde - det gaar hurtigt over". Karl Victor rejser sig nu. Werner vil byde ham Armen. "Det behøves ikke" siger Præsidenten takkende "jeg har det allerede nu meget bedre. Jeg vil se at komme over til mig selv". Werner aabner omsorgsfuldt Døren for ham ^{h. tager Afsked} Karl Victor vakler ud. Werner følger efter ham.

39. Korridor, for Enden af hvilken ligger en uofficiel Dør ind til Karl Victors private Lejlighed, der er beliggende i Raadhuset. ~~Han tager Afsked med Werner, der bortfjerner sig,~~ og gaar hen til Døren, sætter Nøglen i Laasen.

40. Køkkenet. De to gamle hører, at Præsidenten kommer, skynder sig ud i

41. Forstuen, hvor Karl Victor netop nu lukker Døren bag sig og hilser kort paa dem, idet han gaar forbi dem og ind i sin Stue

42. Præsidentens Stue. Præsidenten ind, sætter sig i Sofaen.

43. Nærbillede af de to gamle. Franz's Ansigt er stivnet. De staar begge som lammede stirrende henimod Døren, han har lukket bag sig. Saa ser de paa hinanden med forvirrede Ansigter.

Arbejds
44. Præsidentens Værelse. Karl Victor rejser sig fra sin stirrende Følelsesløshed og gaar som en Søvnigænger hen til et Chatol i Værelset, lukker dette op, tager fra et lille Rum et Brev frem, som han læser. Under Læsningen er det, som om hans Fortvivlelse, der før har været som forstenet, pludselig lever op igen i forfærdelig Styrke. Brevets Tekst er

Tekst "Jeg forbander dig ikke, men ønsker af mit ganske Hjærte, at du ikke forgæves maa have ofret mig og min Datter, hvem jeg har opkaldt efter dig og givet Navnet Victorine."

Med Brevet i Haanden lader han sig fortvivlet synke ned i en Stol, stift stirrende frem for sig. Billedet toner bort.

Næste Morgen.

45. Køkkenet. ~~Brigitta~~ over Komfuret.

46. Forstuen. Franz finder et Brev (Nærfotografi), der er kastet ind gennem Brevkassen. Han banker paa Døren til Arbejdsværelset, lytter. Ingen svarer derinde. Ryster bedrøvet paa Hovedet, ved ikke, hvad han skal gøre. Da viser Brigitta sig og spørger til Karl Victors Befindende. Franz ryster bekymret paa Hovedet "Han har ikke været i Seng hele Natten" siger han. Han maa prøve endnu en Gang. Franz forsøger atter sin Lykke, denne Gang med et heldigt Resultat. Han aabner Døren, træder ind i

47. Karl Victors Arbejdsværelse, hvor Præsidenten ved hans bestemte

Banken er bleven revet ud af sine fortvivlede Tanker og med et sløvt Nik modtager Brevet, som Franz rækker ham, for med et medynksfuldt Blik at forlade Værelset. Præsidenten lukker næsten automatisk Brevet op, læser saa

Tekst

"Kære Ven!

Jeg kommer hen til dig for at tale med dig om den ulykkelige Barnemorderske Victorine Lippert, for hvem jeg er bleven beskikket som Defensor. Det er jo almindelig kendt, at Werner altid dømmer den Sort Forseelser med Dødsstraf, hvilket i dette Tilfælde vilde være et frygteligt Justitsmord. Jeg vil derfor bede dig overtage Dommersædet. Men nærmere mundtligt.

Din hengivne Ven Georg Berger."

Karl Victor lægger Brevet langsomt sammen.

48. Dyrene fodres ~~i~~ Køkkenet.

49. Hovedentreen. Franz lukker op for Advokat Berger, hvem han hjælper Tøjet af. Han beder Franz melde sig. Franz gaar ind i

50. Karl Victors Arbejdsværelse, hvor Præsidenten stikker Brevet fra Berger i sin Lomme, netop som Vennen meldes af Franz, der atter forgæves forsøger at faa et venligt Smil fra sin sælsomt forvandlede Herre. Et Øjeblik efter træder Berger ind. Han er middelhøj, bred, jovial, med et aabent og klogt Ansigt, meget jævnt paaklædt. Han beklager Karl Victors daarlige Udseende, men Karl Victor skubber det bort "Det betyder intet!" Berger gaar nu straks over til at tale om Mordsagen, hvis Akter han har med sig. "Du har vel faaet mit Brev?" spørger han. Præsidenten tager det frem, halvt tankeløst. "Og hvad svarer du?" spørger Berger spændt. For ham gælder det alt, hvis den humane

Karl Victor overtager Dommersædet i Sagen. Han tvivler da ikke om, at hans Klient vil blive frifundet. Karl Victor har gemt Ansigtet i sine Hænder. Han tager dem nu bort og viser Vennen sit forgræmmede og haabløse Aasyn, siger

Tekst "Jeg tør ikke være Dommer i denne Sag!"

Berger ser halvt forfærdet, halvt forbavset paa Karl Victor, der aabenbart er Bytte for en forfærdelig Sindsbevægelse. Da bliver hans Ansigt roligere og han fortsætter stønnende

Tekst "...den unge Pige, der i Morgen skal dømmes, er...er min...
Datter...."

"Din Datter?" udbryder Berger forfærdet. "Ja, jeg skal fortælle dig, hvordan det hele gik til", siger Præsidenten. "Sæt dig her ved Siden af mig og hør efter". Berger sætter sig dybt rystet. Præsidenten fortæller

Tekst "Jeg havde lige taget min Eksamen og blev ansat som Kriminalretsdommer i Byen S, hvor min Onkel, Grev Warnberg, var bosiddende."

Tower scene
51. Dommerens Kontor. Den unge Karl Victor sidder arbejdende. Onklen, Grev Warnberg, træder ind. Karl Victor rejser sig for at modtage Onklen, der meddeler, at han er kommen for at hente ham hjem til Middag. Karl Victor lader sig nogenlunde let overtale, tager Hat og Stok. De to Herrer forlader Kontoret. Billedet toner bort.

Tekst "Jeg tog gerne imod min Onkels Indbydelse, mest fordi jeg var dybt forelsket i hans lille Datters Guvernante, en bedaarende ung Pige"

52. Spille~~X~~time.

57. für K...

a. Hoff

b. " v. Brown

c. Speybillig

d. Löcher hoch

53. Indgangen til Grev Warnbergs Slot. Herrerne passerer.

54. Spilletimen færdig. (Billedet taget fra modsat Side.)

54a. *Fin Kirke ind af Slottet*

55. Udenfor Slottet. Onklen og Karl Victor kommer gaaende.

Herrerne modtages af Grev Warnbergs lille Datter, der bortfører Faderen ud til venstre. Karl Victor bliver staaende lidt, gaar derefter ind i Parken.

~~56. Guvernanten et Sted i Parken.~~

57 *H. 6* Guvernanten paa Broen. ~~Billedet af Svane med Ellinger.~~ Karl Victor kommer. *Spejlbillede.* Hun løber sin Vej. Han efter.

58. Han skyder Genvej og indfanger hende. Kysser hende. Overraskes af Onklen.

ut. Park.
59. Guvernantens Værelse. Hun kommer derind. Hun er rystet af Be-
givenheden, men lykkelig over Bevidstheden om, at Karl Victor elsker hende, og at hun kan stole paa ham.

60. Grev Warnbergs Værelse. Greven og Karl Victor staar derinde. Warnberg optræder som Skolemester overfor en ulydig Discipel, bebrejder Karl Victor hans "skandaløse" Opførsel og ender med at fortælle, at han maa sværge paa aldrig mere at ville se Guvernanten. Dette vil Karl Victor paa ingen Maade gaa ind paa. "En Sendlingen kan være letsindig" siger han med sin Bedstefaders Ord, "men ikke en Skurk! Hun skal være min Hustru!" Da Greven ikke vinder Terræn ved skolemesterlig Strenghed, slaar han snildt om og appellerer til Karl Victors Barndomserindringer, graa og trøstesløse Minder, der er saadan, fordi Faderen begik en Mesalliance. Han ender med at sige

Tekst

"Glem ikke den Ed, du i din Faders Dødsstund har svoret..."

63.

a - Berger

b. Pras. ~~g. Hennes~~

c. Berger

d. ~~to~~ Pras. Ivar.
de tre

Da falder Karl Victor sammen. Han tør jo ikke bryde denne Ed. Han bliver saaledes et let Redskab i Onklen, Grev Warnbergs Haand. Denne lægger Papir osv for ham, beder ham skrive straks til Guvernanten. Her er Tøven kun af det onde...Karl Victor bøjer sig fortvivlet for hans Forlangende, skriver

Tekst

"Elskede!

Jeg kan ikke gifte mig med dig, skønt jeg elsker dig. Jeg kan ikke. En Ed til min Fader forhindrer mig deri. Søg at glemme mig og tro mig, en Forbindelse mellem os vilde kun være til Ødelæggelse for os begge.

Bin Karl Victor."

Han rækker med bortvendt Hoved sin Onkel Brevet. Toner bort.

61. Karl Victors Værelse, hvor han viser Berger Brevet fra Billede 44, idet han siger

Tekst

"Et Aar senere modtog jeg dette Brev".

Berger læser det. Karl Victor har atter gemt Ansigtet i sine Hænder. Berger ryster medlidende paa Hovedet "Stakkels Ven!.... og stakkels, stakkels Pige".

62. Forstuen. Werner kommer ind gennem den lille Dør. Franz lukker ham ind i Præsidentens Stue.

63.

Franz træder nu ind og melder Vicepræsident Werner, der straks efter bukkende og smilende viser sig i Døraabningen. Han er kommen for at bede Præsidenten gøre ham den store Tjeneste at være Dommer i Sagen mod Victorine Lippert. Werner skulde nemlig meget gerne paa en lille Rejse Dagen efter. Hvis Præsidenten altsaa.....Karl Victor, der med et krampagtigt Smil har modtaget Werners Besøg, stirrer stift, ligesom lammet frem for sig. Nu

Ma.
62b.

gælder det altsaa! Bergers Øjne er intet Øjeblik fra hans An-
 sigt. Det er, som Berger vil hypnotisere ham til at give sit
 Samtykke. Men i Karl Victors Hjerne og Hjerte udkæmpes en kort
 men frygtelig Kamp mellem Pligtfølelsen og hans Kærlighed til
 den ulykkelige Datter. Han mærker særdeles godt Bergers Blik,
 men lader dog sin Pligtfølelse sejre og beklager overfor Vennen,
 at hans Helbred ikke tillader ham at præsidere. Werner trækker
 sig tilbage, lidt skuffet over sin Interpellations Resultat
 og samtidig beklagende Præsidentens daarlige Helbred. Karl
 Victor og Berger er næppe alene, før sidstnævnte i et fortviv-
 let, håndervridende Udbrud spørger, hvor han dog kunde gøre
 det. Men KarlVictor gaar stille hen til Vennen, lægger sine
 Hænder paa hans Skuldre og betragter hans fortvivlet rystende
 og bøjede Hoved med et Par Øjne, der synes at have drukket al
 Livets Smerte. Han siger saa

Tekst

"Min Dommerære maa ikke plettes. Saa længe jeg har levet,
 har Slægtens Valgsprog været Ledetraaden for mine Handlin-
 ger....og Gud give, det vil blive ved at være det..."

Karl Victor bøjer sit Hovede knuget af Smerte. Men Berger griber
 varmt Vennens Hænder og holder dem i sine i et trofast Haand-
 tryk. Han ser stadig ned. Rørelsen er ved at overvælde ham,
 saa tager han Sagens Akter til sig og forlader hurtigt Værelset
 med et kvalt Farvel paa Læberne...Karl Victor staar med bøjet
 Hovede.

indlagges i Panorama.

67a. Tilhørspladsen. Begyn Tunge.

2. A k t.64. Næste Dag.*Panorama.*

~~Retssalen. Dommerne træder netop ind paa deres Pladser med Vicepræsident Werner i Spidsen. Dommerne sætter sig. Werner, der nu staar op, blader i nogle Papirer... Tilhøjre ligger Tilhørerpladsen, som er tæt besat af et distingveret Publikum, mest bestaaende af Damer.~~

65. ~~Nærbilledet af Victorine, der føres ind i Retssalen af Fangselsbetjenten.~~

66. ~~Tilhørerpladsen, hvor Sladdereren standser med et, og alles Blikke rettes mod Arrestanten.~~

67. Victorine glider ned paa Banken, der er reserveret for hende. Betjenten tager Stilling bag ved hende. Berger træder nu hen til hende. Hun ser ikke op, før han sagte rører ved hendes iskolde Haand, saa farer hun forskrækket sammen, medens Berger medlidende betragter hendes smalle ligblege og racefine Ansigt, hvis Lighed med Karl Victor er stærkt iøjnefaldende. Ved at se sin Defensor glider der sagte som et blegt Smil over hendes Ansigt. Hun ved, han er hendes uegennyttige Ven. Han prøver paa at indgyde hende Mod, men hun ryster træt paa Hovedet. Hun vil blot dø, blot faa Fred. Men Berger protesterer, siger, at hun skal leve, at hun har Venner, der vil holde af hende og drage Omsorg for hende. Hun hører paa ham uden at røre paa sig, uden med en Mine at give Samstemning eller Uvilje til Kende. Han ved ikke en Gang, om hun har forstaaet ham. Det er, som om hun er langt borte. Han nikker vemodigt til hende og fjerner sig. Hun sidder stift stirrende frem for sig.

W 68. ~~Karl Victor gaar hvileløs frem og tilbage i sin Stue.~~

68. *Sommeren. Oddet gives til Peter Nielsen*

72. 75. V77. V79. V79a.

V69, V71, V74, V76, V80

- ~~68.~~
~~69.~~ Nærbillede af Akter, en elegant ung Dommer, der med megen Effektfuldhed begynder sit Aktorat, der former sig som en Til-
søling af Victorine og hendes Moder, og fremhæver Grevinden, som Victorine har været hos, som et Mønster paa Dyd, Hjærtelighed og gode Sæder.
70. Referentlogen.
71. Akter fortsætter.
72. Victorine, henskuden i sig selv.
73. Dommerne.
74. Akter slutter første Afsnit af sin Tale med følgende Replik
- Tekst "Hendes Forbrydelse, der tydeligt nok er overlagt, røber, at hun er tålrig fordærvet..."
75. Victorine hæver Hovedet.
76. Akter slutter:
- Tekst "Datter af en letfærdig Kvinde"
77. Nærbillede af Victorine, der farer op og raaber
- Tekst "Løgn.....skændig Løgn!"
78. Bevægelse blandt Tilhørerne.
79. Victorine fortsætter
- Tekst "Jeg indrømmer, at jeg fortjener Døden, og jeg vil gerne dø. Men med Guds Domstol for Øje sværger jeg. Min Moder var ædel og god. Hendes Fejl var den, at hun satte sin Lid til en uværdig."

Hendes Raab har lydt som et Skrig fra Sjælens inderste. Nu kommer Reaktionen, og hun synker hulkende sammen.

80. Nærbillede af Akter, der med et haanligt overbærende Skuldertræk gaar videre i sit Akterat med at paavise det forfærdelige i et Barnemord og slutter med

Tekst "Jeg indstiller Anklagede til Dødsstraf."

81. Karl Victors Værelse. Han vandrer uroligt og angst op og ned ad Gulvet, nu og da standende med bøjet Hovede, fortrukket Ansigt og Hænderne krampagtigt knuget ind i hinanden.

82. Retssalen. Werner gør en Haandbevægelse mod Berger, der rejser sig bag sin Pult.

83. Han bukker for Dommerne, blader i sine Papirer og begynder

Tekst "Høje Dommere! Jeg vil tillade mig at skildre denne ulykkelige unge Piges uforskyldte Lidelseshistorie..."

84. Referenterne. Den ene gaber.

85. Berger fortsætter

Tekst "Kun 17 Aar gammel mistede hun sin Moder og fik kort derefter Ansættelse som Guvernante hos Enkegreunden paa Graskowitz - en efter mange Vidnesbyrd baade hovmodig og hjærteløs Dame..."

86. Hjørne af Salen paa Graskowitz. Victorine meldes og træder nejende frem for Greunden, hvem hun troskyldigt vil række sin Haand. Greunden sender hende et foragteligt Blik og byder hende i en hovmodig Tone at gaa op paa sit Værelse, hvorpaa hun giver sig i Lag med sin Roman. Billedet toner bort.

87#6 Victorine lasina

Tekst "Nogle Maaneder senere kom Grevindens Søn paa Besøg hos sin Moder."

87. Foran Godset (~~I venstre Side af Billedet et Stykke af Parken,~~
~~hvor man ser Victorine siddende læsende paa en Bænk~~) Grevinden
 og Sønnen kommer kørende i deres Landauer. Vognen standser. De
 stiger ud, da Sønnen gør hende opmærksom paa den smukke unge
 Pige i Parken. Med højst indigneret Mine ser Grevinden sin
 Guvernante optaget af noget saa upassende som at sidde og læse
 i den grevelige Park. Og Grevinden bruser ind i Parken, fulgt
 af sin indsmigrende, men noget karakterløse Søn.

88. Victorine, der fordybet i sin Læsning, overraskes af Grevinden,
 der med en Strøm af haanlige Bebrejdelser river Bogen ud af
 Haanden paa hende, for saa at forsvinde med Drengen, der har
 leget i Nærheden. Victorine er bristet i Graad over Grevindens
 saarende Opførsel, men Sønnen nærmer sig trøstende og stryger
 hende blidt hen over Haaret. Hun ser taknemligt op paa ham.

Tekst "og den unge Pige, der stod ganske ene i Verden, sluttede
 sig fra denne Dag uvilkaarligt til den unge Herre til
 Graskowitz."

89. Et Billede, der viser begyndende Venskab mellem de to Unge.

Tekst "og hun, der var uvant med venlige Ord, troede paa hans
 Forsikringer."

90. Et Dige. Sceneri med Fandens Mælkebøtter.

Tekst "Kort Tid efter meddelte han hende, at han rejste til Ud-
 landet, men lovede at gifte sig med hende, naar han kom
 tilbage."

91. Stenbalken. Han tager Afsked med hende, forklarer, at han maa

93a. *Ternstroemia*

rejse, men snart vende tilbage, og da skal hun blive hans

Hustru. Hun nikker, trøstet ved dette Fremtidsperspektiv. Han kysser hende og gaar, hun staar alene tilbage, ser tankefuldt frem for sig, mere glad end bedrøvet. Hun tror paa hans Løfte - og hun elsker ham.

Tekst "Men efter at det var gaaet op for hende, at hun skulde være Moder, skrev hun Brev paa Brev til ham, men fik aldrig Svar"

✓ 92. Victorines Værelse paa Slottet. Ved Toiletbordet. Hun sidder grædende med hans Billede i sin skælvende Haand. Hun vil ikke tro, at han har svigtet hende.

Tekst "derimod skrev den unge Herre til sin Moder..."

✓ 93. Grevindens Salon. En sen Aftentime. Billedet begynder med Papegøjen, hvorfra panoreres. Hun ligger læsende, da Tjeneren træder ind med et Brev, som hun hurtigt aabner og læser. Brevet slutter med følgende

Tekst "...Ja, kære Moder, nu har jeg tilstaaet det hele for dig. Du vil deraf kunne indse, at hun i alt Fald har lige saa megen Skyld som jeg - og jeg haaber nu, at du vil ordne alt paa bedste Maade..."

Grevinden knuger heftigt Brevet i sin Haand. Hun er fyldt af indigneret Vrede, ikke mod Sønnen, men mod Forførrersken, der har lokket hendes Søn til at plette sin Slægts Ære. Denne "Tøjte" maa øjeblikkelig jages bort fra det grevelige Gods' Enemærker. Og i sin højstegne Person gaar Grevinden op paa

✓ 94. Victorines Værelse, hvor hun viser den ulykkelige Pige Brevet fra Sønnen og byder hende øjeblikkelig forlade sit Hus. Som

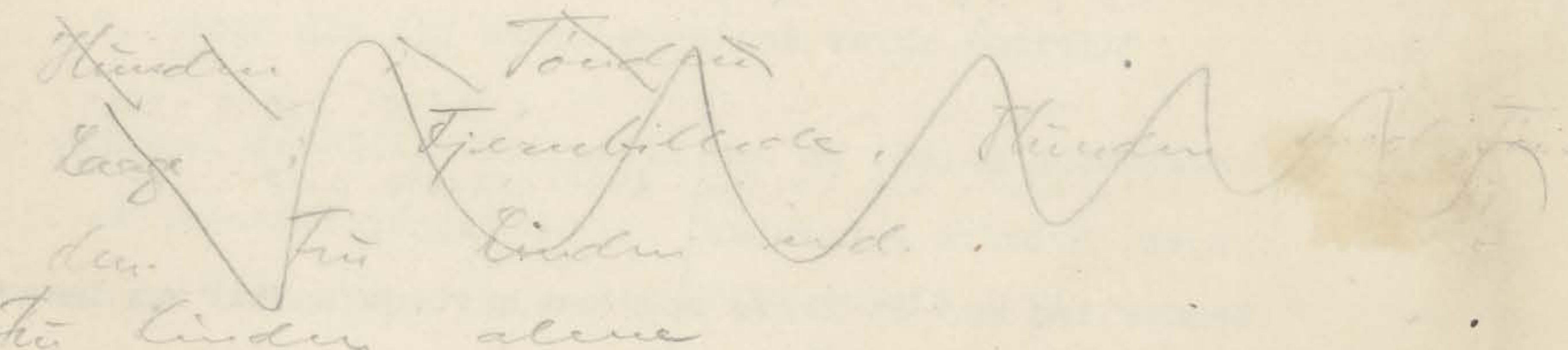
95. Gaardplads Tjernbillede.

95a. Døren.

95b. Fra Lunden alene v. Sten

95c. Døren. smukke

95d. Fra Lunden vakter indre

V 96. Hinder Tønder
Lange Tjernbillede, Hinder
den. Fra Lunden ind.
Fra Lunden alene

96a. Hinder frem af Tønder.

96a. Tjernbillede.

96b. Fra Lunden Nærbillede (Kusigt) Fødselsh-

~~96c. Længen tæt paa. Hinder frem. Fra Lunden.~~

96d. Længen indefra Fra Lunden synkes sam-
men, Hinder rister sig med Længen.
Fra L. videre.

96e. Fra Lunden ved Sæne

96f. Hinder. Nærbill. af Hoved.

96g. Fra L. videre.

lammet af Smærte samler Victorine sine fattige Ting, faar noget Tøj paa og vakler ud af Værelset, fulgt af den ubønhørlige Brevinde, hvis Blik er koldt af Had og Foragt

Tekst "og nu gjorde den højbaarne Frue sig skyldig i den oprørende Raahed ved Nattetid og i Regn og Slud at jage den ulykkelige unge Pige ud af Slottet."

95. Gaardplads, hvor en enlig Lygte lyser i den graa stormfulde Nat. Victorine kommer vaklende ud af en Dør, Grevinden bag efter hende. I fortvivlet Angst haver Victorine sine Arme bedende op imod Grevinden, men denne jager Victorine ud og smækker Døren i efter hende.

96. Victorine passerer Lænehunden.

Tekst "...rystende af Feber og træt indtil Døden slæbte den ulykkelige sig henimod den nærmeste Landsby..."

Ved et Træ.
97. Længs et Garde slæber Victorine sig afsted. Hun maa hvert Øjeblik standse, knuget af Smærte og Mathed. Hendes Gang er vaklende som hos en beruset. Nu og da griber hun for sig som for at støtte sig til noget.

Tekst "...hun naaede ikke frem. Men næste Morgen blev hun fundet bevidstløs... ved Siden af hende laa hendes døde Barn..."

98. I Udkanten af en Skov. Nogle Skovarbejdere, som passerer Stedet, finder ved Siden af et Træ den bevidstløse Victorine. Nogle Alen fra hende ligger det døde Barn. De rusker bestyrtet i hende, men hun sender dem et forvildet Blik. Da en af dem vil vise hende Barnet, som han tror sover, vender hun sig med Afsky bort fra det. De hjælper hende nu paa Benene og halvt bærer hende bort...

98. Novastylus pinnatus Tiffel

98a. Tiffel mure. Kramde

98b. Nabillia of sea To. ^{major} ~~and~~ ^{frag} ~~frag~~

98c. Tu Linde

98d. De To and

98e. Tu Linde De To hem.

98f. Nephelopsis of Tu Linde Kram-
der rucher. De pander of sea

98g. Barnet. Spillat

72.

Marbilled af ... der lyde ... ved at ... for ...

100.

96 Laagen.

a Fin L.

b Thinden

c Fin L.

Panorama
d. Laagen Barb. Spil

101.

f. Thinden

K

102.

Marbilled af ... ved ... for ...

103.

... ved ... for ...

104.

... ved ... for ...

99. Nærbillede af Berger, der dybt bevæget med et kort Buk for Dommerne slutter sit Defensorat.
100. Nærbillede af Tilhørerpladsen, hvor Publikum er dybt bevæget. En Dame er helt sunken sammen i Graad, flerer andre Damer tørrer med deres Lommetørklæder Taarerne bort fra deres Øjne. En gammel Herre lader Bagsiden af sin Haand glide over de vaade Øjne. Der er kun ganske enkelte, der hykler kold Ro og søger at skjule deres Bevægelse.
101. Nærbillede af Dommertribunen, hvor Werner med en Gestus byder de 4 Dommere trække sig tilbage med ham for at votere. Han er øjensynlig upåvirket af Bergers Defensorat, de to af Dommerne ligeledes. De gaar alle bort ad en Dør i Tribunens Baggrund.
102. a. Nærbillede af Victorine, hvem Bergers Forsvarstale paa samme Tid har rettet og faaet til at mindes al hendes dybe Ulykke. Der er et haabløst Smil om hendes læber, da Berger søger at give hende et lyst Syn paa Sagen. Og da han taler til hende om en eventuel mild Straf eller muligvis fuldstændig Frifindelse, siger hun
- Tekst "I disse lange Nætter har jeg bedt til Gud, at jeg ikke maa blive frifundet... thi jeg længes efter Døden."
- Men Berger protesterer, hun skal ikke dø, hun skal leve og begynde et nyt Liv. Men hun ryster vemodigt smilende paa Hovedet... hendes Blik bliver træt og udslukt... Berger ryster bekymret paa Hovedet. Han kan ingen Vegne komme med hende.
103. Voteringsværelset, hvor de 4 Dommere diskuterer ivrigt. De er aabenbart 2 for og 2 mod Dødsdommen. Werner, der sidder tilbage-lænet i en Stol for Enden af Voteringsbordet, rejser sig, da

han ser, at Diskussionen er endt med 2 for og 2 imod. Han siger

Tekst

"Skønt jeg ser, at D'Herrers Stemmer staar lige, og det saaledes bliver min Stemme, der kommer til at gøre Udslaget, betanker jeg mig ikkw paa at stemme for Dødsstraffen. Thi den forekommer mig at være den eneste retfærdige."

Alle 4 Dommere rejser sig nu. En af dem aabner Døren for Werner.

104. Karl Victors Værelse. Han sidder stift stirrende frem for sig. Da drages hans Blik mod Væggen overfor - Væggen, paa hvilken Timeglasset er anbragt. Nærfotografi.

105. Retssalen. Werner og Dommerne træder ind. Werner forkynder Dødsdommen.

102 fjalt af original
106. Nærbillede af Victorine, over hvis Ansigt glider som et Smil af Lykke, da hun hører sin Dødsdom forkyndt.

107. Referenterne noterer, skynder sig bort.

X gaar ind
108. Tilhørerne. Diskussion. Opbrud.

109. Betjenten opfordrer Victorine til at rejse sig. Victorine takker med et Smil Berger og følger Betjenten.

Scriptur Panorama med Opbrud.

110 -

J III V Koff alone

J a. Rich. C. i. Dot

J b. V Koff of O.

✓ b a. V Koff v. Neobuck.

J d. V Franz ^{Koff tillage} and

Ma. V e V Franz and open

✓ f V Barb.

3. A k t.

110. Korridor foran den uofficielle Indgangsdør til Karl Victors Lejlighed. Berger kommer gaaende ned ad den med bøjet Hoved. Jo mere han nærmer sig Døren, jo langsommere bliver hans Gang. Han nøler noget, før han banker paa Døren, den aabnes af Franz, Han gaar derind.

*110a Forstue. Franz
lukker
op.*

111. Karl Victors Arbejdsværelse. Berger træder derind, tilkaster Vennen et bekymret Blik og lukker sagte Døren bag sig, nærmer sig saa Karl Victor, hvis Skulder han sagte berører. Karl Victor ser dumpt fortvivlet op paa ham. I faa Ord forklarer Berger, hvad der er sket. Men Karl Victor falder ikke sammen. Det er tværtimod, som om der vaagner noget i ham, en ubøjelig villie, der faar ham til at rejse sig, gaa hen til Døren og ringe paa Franz. Han bliverstaaende derhende med samme Glimt af ubøjelig Villie i sine Øjne, indtil Franz viser sig - og beder saa sin gamle Tjener bringe Nøglen til Arresten. Franz bringer Nøglen og rækker den til sin Herre, der med et kort Nik stikker den til sig. Med dyb Forundring har Berger fulgt Karl Vistors forskellige Manøvrer og spørger nu, hvad han har i Sinde. Karl Victor svarer

Tekst "Jeg har besluttet mig til at ville se min Datter og tale med hende. Og jeg vil bede dig som min bedste Ven ledsage mig til hendes Celle."

Berger stirrer forbavset paa ham, men fatter sig hurtigt. Selvfølgelig er han rede til at opfylde sin Vens Ønske. De forlader begge to Stuen.

112. Forstuen. Herrerne gaar ud gennem en lille Dør, der forbinder Arresthuset med Karl Victors private Lejlighed. Karl Victor

lukker Berger og sig ind i Arresthuset. Gennem den aabne Dør ses en Trappe.

113. Trappen. *Fængelsbetjent* (Rich. Christensen
Karl paa)

Tekst De to Venner enes om, at Berger skal forberede Faderens Besøg hos den unge Pige.

114. Arrestgang. Karl Victor og Berger kommer, modtages af en Fangevogter, der paa et Tegn fra Karl Victor lukker Berger ind i Victorines Celle. Karl Victor selv gaar ventende frem og tilbage i Arrestgangen med bøjet Hoved og Hænderne paa Ryggen.

115. Victorines Celle. Berger er traadt ind i den og hilser venligt paa Victorine, der sidder tilbagelænet paa Briksen med Hovedet presset op mod Væggen. Hun nikker til ham med et blegt Smil. Han gaar hen til hende, griber hendes Haand og fortæller hende, at han kender hendes Fader. Han er hendes bedste Ven og et Menneske saa ædelt og godt, at kun faa kan staa ved Siden af ham, og han (hendes Fader) har nu den Bøn til hende at maatte se hende og tale med hende. Men den ellers saa blide Victorine staar stejlt her, hun vil ikke se den Mand, som har lagt hendes Moders Liv øde, og som ogsaa er Skyld i hendes Ulykke!...Men Berger trænger imidlertid ind paa hende og besværges hende at tilgive sin ulykkelige Fader.

116. ✓ I Tanker ser Victorine for sig Moderens Dødsleje.

117. ✓ Begravelsen.

118. ✓ og tilsidst sig selv læsende Moderens efterladte Breve.

119. ✓ Cellen. Victorine meddeler Advokaten, at hun gaar ind paa at modtage Faderen. Berger takker hende hjærteligt, men hun har vendt sig bort og gemt Ansigtet i sine Hænder. Han gaar hen mod Celledøren.

120. Arrestgangen. Fangevogteren har sat sig paa en Bank i Gangen og sidder sindigt studerende dens Stenfliser. Karl Victor er standset i sin Gang. Nervøsiteten har grebet ham stærkt. Uvilkaarlig lægger han Haanden paa sit Hjerte og stirrer angst hen mod Celledøren, som Berger netop nu aabner. Karl Victor tager sig krampagtigt sammen, gaar saa rask hen til Berger, der lader ham træde ind i Cellen og selv gaar ud i Arrestgangen.
121. Victorines Celle. Karl Victor staar næsten ydmygt helt henne ved Celledøren. Victorine tager langsomt Hænderne fra Ansigtet og vender det imod ham. Hun kender ham straks. Han staar med bøjet Hoved og Hænderne hængende slapt ned ved Siden som en Forbryder for sin Dommer. Saa ser han langsomt op og træder med bønligt fremstrakte Arme hen til hende. Hun viger tilbage, strækker Hænderne ud for sig som for at holde ham tilbage og ser paa ham med vidt opspilede Øjne. Han staar som lammet af Sorg....da gribes hun af den stille Fortvivlelse i disse Træk og det bedende i hans Øjne og hans afmægtigt fremstrakte Arme. Hun føler, hvorledes det vilde Nag, hun fortvivlet har klamret sig til, smelter som Sne for Solen, og hun kan ikke staa imod den sælsomme Bevægelse, der griber hende. Hun hæver Armene imod ham, og med et "Fader" kaster hun sig til hans Bryst. Han river hende til sig og bedækker hendes Hoved og Ansigt med Kys og Taarer. Saa trækker han hende ned paa sit Skød og lægger hendes Hoved til Hvile ved sit Bryst og saaledes sidder de, og ingen af dem mæler et Ord. Billedet toner bort...
122. Arrestgangen. Berger gaar utaalmodigt frem og tilbage, nu og da skottende til den uforstyrrelige Fangevogter. Han er bange for, at Karl Victors lange Ophold i Cellen skal blive bragt i Folke-munde. Da aabner Præsidenten Døren til Cellen og træder ud i

Arrestgangen. Fangevogteren aflaafer atter Døren, ærbødigt hilsende Berger og Karl Victor, der er som forvandlet, rask og med et Skær af Lykke over sig. Berger trykker bevæget hans Haand.

123. Foran Døren til Trappen. Karl Victor aabner den, men Berger vil gaa gennem Porten i Arresthuset og tager Afsked med sin Ven, idet han siger

Tekst "Nu gaar jeg hjem og skriver endnu i Eftermiddag en Ansøgning om Benaadning."

Karl Victor trykker hjærteligt hans Haand. De gaar hver til sin Side.

124. Forstuen. Brigitta er hjulpen af Franz ifærd med at lægge noget Dækketøj i en Kiste, da Døren bliver lukket op, og Karl Victor viser sig. Begge de gamle, hvis Ansigter bærer synligt Præg af den dybe og smertelige Skuffelse, som Karl Victors Opførsel har været dem, hilser ham ærbødigt med gravalvorlige Ansigter. Brigitta, der nejende staar med en stor Bylt Dækketøj, er lige ved at græde. Med et venligt Smil rækker Karl Victor Arrestnøglen til Franz, klapper ham paa Skulderen og nikker til ham. Brigitta, som staar nærmere henne ved Arbejdsværelset, hjælper ham Dækketøjet ned i Kisten, og i en overstrømmende Følelse af Taknemlighed tager han hendes gamle Hoved mellem begge sine Hænder og ser hende med et næsten lykkeligt Smil ind i Ansigtet. Saa gaar han med endnu et Nik til de to gamle ind i Arbejdsværelset. Begge de gamle staar som lammede af Glæde og Forundring.

125. Karl Victors Arbejdsværelse. Rank og tillidsfuld nærmer han sig Skrivebordet. Et Øjeblik sænkes hans Pande. Men saa ser han frit op. Al Tvivl er veget fra hans Pandetræk. Der er som en forklaret Vished over dem. Han siger

Tekst "Gudskelov at jeg lever og kan betale min Gæld."

Rolig og fuld af Tillid giver han sig til at efterse en Del Post, der ligger paa Arbejdsbordet.

En Uge senere.

126. Spisestuen. Karl Victor sidder spisende ved Bordet. Bag hans Stol staar Franz, nu og da skænkende Vin i hans Glas. Karl Victor er synligt oprømt, spørger nu og da med den gamle Tjener, hvis barske Ansigt atter er præget af stille Glæde. Da træder Brigitta ind med et Brev, som hun rækker Franz, der igen rækker det til Præsidenten. Denne betragter Skriften, som han kender Brevet er fra hans Onkel, Grev Warnberg. Han aabner det, læser ...og i samme Nu stivner hans smilende Ansigt i en Maske af Fortvivlelse. Han skyder Tallerkenen fra sig og rejser sig brat. Han er som et levende Lig. Kun hans Øjne brænder og lever. Med sorgblandet Angst har Franz fulgt Metamorfosen. Hans bedrøvede Øjne følger Karl Victors, som forlader Stuen uden hverken at se til højre eller til venstre, gaar ind i sit Arbejdsværelse. Da den gamle Tjener er alene, slaar han, bekymret rystende paa Hovedet, sine Hænder sammen. Nu er hans elskede Herre jo atter syg. *Reg. at stille sammen paa Tallerkenen*

127. Karl Vistors Arbejdsværelse. Karl Victor er traadt hen til Skrivebordet. Han har hele Tiden haft det skæbnessvangre Brev i Haanden. Han læser det nu atter, og under Læsningen fortrækkes hans Ansigt af Smerte. Brevet lyder bl.a.

Tekst "...Justitsministeren har bemyndiget mig til at meddele dig, at du er bleven forfremmet til Præsident i Residensstaden og allerede skal tiltræde om 4 Dage. Du undgaar saaledes at eksekvere Dødsdommen over Barnemordersken Victorine Lippert, hvis Ansøgning om Benaadning er bleven afslaaet...."

Karl Victor krammer langsomt Brevet i sin Haand og stirrer fortvivlet frem for sig. Men hans Energi vaagner snart. En Beslutning farer gennem hans Hjerne. Han stikker Brevet i Lommen og gaar hastigt ud i

128. Forstæen, som han forlader gennem den lille Dør, som fører til Arresten.

129. Trappen.

130. Køkkenet. Franz fortæller ~~Brigitta~~, nu er det galt igen.

131. Victorines Velle. Hun staar stirrende ud af sit tilgitrede Vindu, tankefuld, men med et Skær af stille Glæde over sit Ansigt. Da aabner Fangevogteren Døren for Karl Victor og lukker den bag ham. Saa snart de er alene, gaar Præsidenten med fremstrakte Arme hen imod hende, gribende hendes Hænder og betragtede hende med et Blik, han søger at gøre lyst og glædeligt. Han siger

Tekst "Ansøgningen om Benaadning er bleven bevilget, og naar den om nogle Dage foreligger officielt, er du fri."

Hun kaster sig jublende til hans Bryst, gemmende sit Ansigt ind til ham. I dette Nu mister hans Ansigt sit konstruerede Smil, bliver blegt og fortvivlet. Han knuger hende ind til sig.

132. Foran Domhuset. Berger kommer gaaende op ad dets Trappe. Hans Ansigt er mørkt og modløst. Han gaar ind i Domhuset.

133. Victorines Celle. Med Armen og hinandens Hals er Fader og Datter gaaet hen til Celledøren. Her kysser Karl Victor hende og lukker sig ud. Hun stirrer med taareblandede Øjne efter ham, strækker saa Armene i en Følelse af Befrielse.

134. Den lille Dør (fra Billede 128) set inde fra Arresthuset. En Fængselsbetjent lukker den op for Karl Victor, der med distræt Hilsen gaar ind i sit Hus. Betjenten laaser Døren efter ham, og han vil gaa tilbage til sin Vagtpost, da Berger viser sig og beder ham føre sig til Victorines Celle, de gaar.

135. Foran Victorines Celle. Betjenten vil aabne Døren, da Berger lægger sin Haand paa hans Arm og beder ham vente et Øjeblik. Han tripper lidt frem og tilbage i Cellegangen, er øjensynligt greben af en foruroligende Uvished. Tager saa et Dokument op af Lommen, kaster et flygtigt Blik i det. I Nærbillede ses nogle Linier af Dokumentet. De lyder

Tekst.... " Det meddeles Dem herved, at Deres Ansøgning om Benaadning for Arrestantinden Victorine Lippert er bleven afslaaet Justitsministeriet."

Berger ryster forlegent og bedrøvet paa Hovedet, stikker Papiret i Lommen, tager sig saasammen og gør Tegn til Fangevogteren, der aabner Døren for ham. Berger træder tøvende ind i

136. Victorines Celle. Han er nedbøjet og bedrøvet, men hun træder ham glad i Møde og griber begge hans Hænder, siger bevæget

Tekst "Jeg er glad over, at De kommer nu, saa jeg rigtig af Hjærtet kan faa Lov at takke Dem"

Berger staar stiv som en Statue og stirrer ganske uforstaaende paa hende, saa hun fortsætter

Tekst "For De ved vel, at jeg er bleven benaadet. Fader har lige været her og fortalt mig det."

Med en krampagtig Anstrængelse bekæmper Berger sin angste Uro og lader glædeligt overrasket over Budskabet. Der er dog en

kendelig Nervøsitet i hans Ønsken til Lykke, og det sker paafaldende brat, han tager sin Hat, byder hende Farvel og forlader Cellen, hun ser lidt forbavset efter ham, ryster paa Hovedet, mindes saa sin snarlige Frihed, lægger pludselig sine foldede Hænder under sin ene Kind og smiler.....

Tekst "En vigtig Raadslægning"

Præsidentens Stue

137. Karl Victor staar lige overfor de dybt bevagede Tjenestefolk og afslutter en sørgelig Fortælling, der faar Brigitta til at tørre nogle Taarer bort med sit Forklæde og Franz til medfølelse at bøje Hovedet. Karl Victor beder dem nu bringe sig et Offer, hvis Karakter han forklarer dem i faa Ord. Skønt Ofret er betydeligt, ser man, hvor lykkelige de to gamle er ved at kunne gengælde deres elskede Herre noget af al hans Godhed imod dem. De nikker derfor ivrigt, og med en hjærtelig og takkende Gestus griber Karl Victor deres Hænder og trykker dem i sine.

138. Udenfor Domhuset kommer Berger gaaende ned ad dets Trappe, be-
 drøvet rystende paa Hovedet. Der er noget Ved Karl Victors Op-
 førsel, som han ikke forstaar, og som han er urolig for. Et
 Øjeblik standser han, tager Meddelelsen om Dødsdommen frem,
 kaster et Blik i den og ser dernæst i et hastigt Øjekast op
 imod Karl Victors Lejlighed, stikker derpaa Meddelelsen i
 Lommen igen og gear, stadig hovedrystende, bort.

✓ 139. Tjern

✓ a. Werner

X

✓ b. Gruppe

✓ c. Tjern afslørs.

✓ ~~e. Werner (Republik)~~ X

✓ d. Karl Victor

✓ e. Gruppe

✓ f. Werner

X

✓ g. Karl Victor

✓ h. Tjern (Lage Vends Brun)

✓ i. meget Tjern (Lage Vends Brun)

139 a.

gaaspeigen.

4. A k t.

5 Dage senere.

Tekst. I Anledning af Præsident v. Sendlingens Forfremmelse og snarlige Bortrejse til Residensstaden, tager hans Kolleger, i Raadet Afsked med ham ved en Højtidelighed paa Raadhuset.

139. Voteringsværelse. Aften. En Snæs kjoleklædte Herrer er tilstede i det jævnt store Værelse, i hvis Baggrund hænger et Relief, flankeret af 2 Lampetter med hvide Kupler. Werner staar foran Reliefet, talende, henvendt til Karl Victor

Tekst "Nu da vi ikke længere har Dem, der er Mønstret paa alle Dommerdyder, imellem os, vil Deres Træk - fra dette Relief stadig erindre os om Deres Retfærdighed."

I et indskudt Brystbillede ser man den ligblege Karl Victor med et krampagtigt Smil om sine Læber, et Smil, der rummer Rørelse, Taknemlighed, Selvanklage og dyb Sorg.

Werner fortsætter nu sin Tale, som alle hører paa med Blikket vendt mod Carl Victor

139 6 Tekst "De har i Gerningen vist, at det er en Dommers Pligt at handle i Overensstemmelse med Loven, om saa hans Hjærte maatte briste derved."

I et indskudt Brystbillede ser man Karl Victor, over hvis blege Ansigt glider en Skygge af dyb, dyb Smerte.

Werner slutter sin Tale med et ærbødigt Buk for Karl Victor, der takkende trykker hans Haand. I det samme slaar (i Narfotografi) en Tjener Dørene til Salen op. Werner byder Præsidenten Armen. Man sætter sig i Bevægelse.

176 158
148. 153.

140. Vægteren gaar ~~hjemme~~fra. Hans Kone hjælper ham ud ad Døren.

✓ 141. Raadhussal. Alle sidder til Bords. *Lippen lydes om.*

142. ~~Nærfotografi af Hovedbordet. Werner sidder ved Siden af, Berger~~
~~lige overfor Karl Victor. Tjener skænker Vin.~~ *Stemmen stæb*
runde.

143. Karl Victors Dagligstue. Brigitta ligger paa Knæ foran Chatol-
skuffen. Franz kommer med Haandkufferten, hjælper hende.

144. ~~Vægterens~~ Kl. 10.

145. Raadhussalen. En Tjener bringer Werner et Etui. Werner rejser
sig, slaar paa sit Glas.

146. En ældre døv Herre bliver ved med at spise. Hans Sidemand
puffer til ham.

147. Werner talende.

148. Referenterne spisende.

149. Werner vender sig mod Karl Victor og siger, idet han overrækker
ham Etuiet

Tekst "Paa mange Tusinders Opfordring udnævner Raadet Dem, kære
v. Sendlingen til Åresborger i denne By."

Karl Victor staar dybt grebet, med skamfuldt bøjet Hoved. *De sætter*
sig

150. "Den gamle døv" faar Lov at spise igen.

151. Præsidentens Stue. Brigitta og Franz tager Overblik, om nu alt
er i Orden. Saa ser Franz paa sit Ur, fortæller, at han
maa gaa i Stalden. *Franz tager Kuffert med.*
min

152. ~~Fakkeltøget.~~ *begynder*

153. Referenterne rygende og drikkende i ivrig Santale.
154. Gaarden. Franz ~~kører~~ Vognen frem.
155. Raadhussalen. En Tjener nærmer sig Werner og hviskende meddeler ham noget. Werner rejser sig og meddeler de andre og Karl Victor

Tekst "Det er Fakkeltoget"

156. Victorines Celle, hvor hun ligger sovende paa en Briks, med et lykkeligt Smil om sin let aabnede Mund. Maaneskinnet falder ind over hendes Leje.
157. Ved Vinduerne, der vender ud mod Torvet. Karl Victor tøver med at gaa hen til Vinduet.
158. Paa Torvet under sig ser han (i Fugleperspektiv) Fakkeltogets lysende Enere.
159. Vinduet.
160. Faklerne løftes op imod ham.
161. I et Nærbillede af to gamle siger den ene, idet han peger ned paa det menneskefyldte Torv

Tekst "Den, der har vundet en saadan Kærlighed, maa være lykkelig"

162. Karl Victor vender sig fra Vinduet, forpint. Om hans Mund svæver et meget betydnende blegt Smil, et Smil, hvis Gaade ene han forstaar at løse.
163. Den lille Gaard. Franz er ~~beskæftiget~~ med at ~~binde~~ Halm om Hestens Hove.
164. Hjørne af Raadhussalen, hvor Herrerne er samlede ved Kaffen og Likøren. Werner og Berger har en Diskussion, der optager alle

169. Sang

a. Nothknippel

(71) Lerau

173. ind.

Herrerne med Undtagelse af Karl Victor, der hemmeligt ser paa sit Ur for straks efter, uden at nogen lægger Mærke til det, rejse sig og slentre ud af Stuen.

165. Forstue. Lille Scene. Brigitta ud fra Præsidentens Stue. Fuldt paaklædt. Franz fra Køkkenet. Børster Halmen af sig. "Er han ikke kommen endnu?" *Kiusholag*

166. Raadhuskorridoren. Karl Victor, hvis Ansigt er koncentreret Villiestyrke kommer, lukker sig ind i sin Lejlighed.

167. Forstue. Karl Victor ind gennem den lille Dør. Brigitta giver ham en Kaabe. Gaar selv sammen med Franz til Arresten.

168. Vægteren paa Hjørnet af Hovedgade og Gyde. Gaar ned ad denne.

168 a. *Karl Victor og Franz ind*

169. Foran Victorines Celle. Karl Victor og Franz kommer listende i Cellegangen. Karl Victor lukker op og træder ind i Cellen.

170. Victorines Celle. Han staar et Øjeblik hensunken i smærteblandet Beundring foran sin smukke Datters Leje, bøjer sig saa over hende, vækkende hende med et Kys og siger "Det er mig, din Fader!" Hun ser lykkeligt paa ham.

171. Franz ødelægger Laasen.

172. Cellen igen. Karl Victor hjælper hende Kaaben paa, forklarer, at de maa skynde sig. Senere skal hun faa alt at vide. Hun nikker blot, forstaar intet af det hele, følger ham skyndsomst ud i

173. Cellegangen, hvor Franz staar paa Vagt og ærbødigt hilser hende. De skynder sig alle tre bort, efter at Franz har skubbet Celledøren til.

174. Vindeltrappen. ~~Brigitta modtager Victorine.~~ Franz følger efter, medens Karl Victor gaar tilbage.

Victorine

*Pres. fra Løjtnanten
Løser af sin kasse*

174a Forstner. Brigitta und Kanarienvogel
Kuro und Dyrene.

Präsidenten
Hilf.

~~174a. Forstner. V~~

b. Nark. Hoff.

+
hust an det

c. Kuro

d. Hoff ~~und det?~~

e. ~~Genieb. für P. Lütken 72~~

f. ~~Nark. af Kenderne~~

g. ~~Genieb. Hoff bygelges kendt ind~~

175. Karl Victor savnes. Werner rejser sig.
176. Vægteren faar et Krus Øl ~~støkket~~ ud gennem en Dørsprække.
177. Præsidentens Embedskontor. Karl Victor tænder og sætter sig. Giver sig til at skrive. Efter at have skrevet Udskriften paa Konvolutten, ser Karl Victor op. Der udkæmpes en kort Kamp i hans Sjæl. Saa kaster han alle Broer af og skriver hurtigt.
178. Skyggen paa Væggen af ~~Vægteren~~, der drikker.
179. Den lille ^{saad} ~~Dør~~. Franz i Kuskedslag. Smækker Døren i, stiger op paa Bukken.

180. Embedskontoret. Karl Victor afslutter Brevet, som lyder

Tekst "Til hans Ekscellence Justitsministeren!

Jeg indsender herved min Afskedsbegæring. Jeg er syg og vil under ingen Omstændigheder kunne paatage mig at røgte noget Hverv - uden min egen Helbredelse. Med Hilsen til Deres Ekscellence, Deres ærbødige

Karl Victor v. Sendlingen, Præsident."

Karl Victor nikker beslutsomt, lægger Brevet i Konvolutten og stikker denne til sig.

181. ~~Hovedgaden~~. Kat.

182. Et Øjeblik sidder Karl Victor ene i det blændende oplyste Forvarelse, støttende Panden i sin Haand og stirrende tankefuldt frem for sig. Saa aabnes Døren ind til Kaffevarrelset, og Werner viser sig, sigende

Tekst "Naa her sidder De, Hr Præsident, ⁵ jeg har søgt Dem overalt. Deres Tog gaar om et Kvarter."

190 a. ~~Sign of~~ ~~the~~

Karl Victor betragter sit Ur. Werner har Ret. Han maa skynde sig. De bevæger sig i Retning Raadhussalen. *Berger ind*

183. Vogn om Hjørnet, ~~fotograferet~~ fra Sidegaden.

184. ~~Katten løber.~~

185. Vognen om Hjørnet, ~~fotograferet~~ fra Hovedgaden.

186. Foran Raadhuset. Karl Victor og Werner og Berger træder ud fra Raadhuset.

187. Et højt liggende Banelegeme, der skæres af en Landevej. Et Tog kommer kørende, ses i Silhuet mod den maanebeskinnede Nattet Himmel. Toget passerer hurtigt. Kort efter kommer Vognen med Victorine kørende nede paa Landevejen. Ogsaa Vognen har Fart paa. *Mollen i Silhuet*

188. Foran Banegaarden. Karl Victor, Berger og Werner kommer. De skynder sig ind i Stationsbygningen.

189. Victorines tomme Celle.

190. Perronen. Karl Victor tager Afsked med Berger og Werner, siger til dem

Tekst "Jeg er dybt rørt over Deres Venlighed og haaber aldrig, at mine kære Medborgere og Kolleger vil skifte Tanke om mig."

Toget sætter sig i Bevægelse. Berger trykker hjærteligt hans Haand. De løfter saa alle sammen deres sorte Silkehatte. Karl Victor vinker til dem. Toget forsvinder ud af Billedet.

Tekst Tyve Minutter senere.

191. Foran en lille Landstation. Franz kommer kørende, standser noget borte fra Stationsbygningen.

192. ~~Semafore.~~

193. I Kupeen rejser Karl Victor sig, tager Hat og Stok.

194. Foran Stationen. Toget kører frem.

195. Nærbillede af Karl Victor kommende ud fra Stationen. Ser sig om, opdager Vognen og Franz.

196. Ved Vogn døren, som han river op, idet han raaber op til Franz

Tekst "Kør saa til, alt hvad Remmer og Tøj kan holde. Vi maa være over Grænsen inden Daggry."

Saa stiger han ind i Vognen. Franz knalder med Pisken. Vognen kører bort.

196.a Vægttervæks Kl.3.

Næste Morgen.

197. Bergers Kontor. Berger sidder arbejdende, da en Kontorist bringer ham et Brev. Berger kender straks Skriften og bryder Brevet med rystende Hænder. Han læser

Tekst "Jeg ved, at du ikke kan tilgive mig, og jeg beder dig ikke derom. Lev mig kun én Ting. Opgiv ikke Haabet om en Dag igen at se mig værdig til din Agtelse. Lev vel Georg, lev vel for steds."

Din Ven Karl Victor."

Berger sidder længe stirrende paa disse Linier. Hans Læber skælver. Han er tung om Hjertet. Saa rejser han sig, tænder et Lys paa Arbejdsbordet og holder Brevet ind i Flammerne, indtil det er brændt til Aske. Billedet toner bort.

203. Victorino v. Stimm.

203a. de to. Victorino v. Stimm.

6. Vict. pae Stimm.

2

6

5. A k t.Tre Aar senere.

- Tekst Paa en Udenlandsrejse træffer Advokat Berger ombord paa en Floddamper en Plantageejer Weyden fra Java, der er kommen til Europa for at gifte sig.
198. Skibsdæk. Weyden, en ung, frisk, fredskuldret og solbrændt Yankee, sidder ved Skibets Ræling i interessant Passiar med Berger. Weyden er i Skjortearmer, har lagt sin Frakke fra sig i en Kurvestol nogle faa Alen fra sig.
199. Victorine ved Bord i Haven. Fodrer Høns.
200. Faderen kalder.
201. Hun svarer.
202. Smukt Havebillede. De mødes.
203. De passerer en Hæk, bag hvilken Brigitta og Franz sidder. Franz holder Garn. *Franz gaar.*
204. En Matros nærmer sig og gør d'Herrer opmærksom paa, at de er straks i Land. Weyden springer straks op fra Stolen og kryber i sin Jakke, tager en hastig Afsked med Berger og skynder sig henimod Landgangen. Ogsaa Berger rejser sig nu, blot adskilligt sindigere end sin unge Rejsefælle. Da han passerer Stolen, som dennes Jakke har ligget i, ser han en Tegnebog ligge der og tager den op for at aflevere den til Ejermanen. Ved denne Manøvre falder en Del Papirer ud paa Dækket. Han bøjer sig ned for at tage dem op. Der er et Fotografi imellem dem. Han kaster et flygtigt Blik paa det. I Nærbillede ses hans Haand, der skælvende holder paa Fotografiet. Dette er et Brystbillede af Victorine. I højre Hjørne forneden har hun skrevet "Fra din

205 a. Brigitte stiftende. Taber garmsøgt. Katten
ligger med det.

210.

✓ 209 Helt Kerkur ✓
✓ a. Helt Kerkur ✓

~~209. Helt Kerkur~~

b. x. Altrik

c. x. Præsten Speer.

d. x. Loversen

e. x. Fru L.

f. Loversen igen

g. Præsidenten

h. Altrik velkommen. Ringe, Stola

i. Organisten

✓ j. Helt Kerkur ind

Victorine." (Nærbilledet slutter) Berger har rejst sig og staar dumpt stirrende frem for sig, med Fotografiet i Haanden. Saa tager han sig sammen, ligesom stryger det smertelige Minde af sig, lægger Billedet ind i Tegnebogen og skynder sig hen til

205.. Landgangen, der holdes parat af Matroserne. Her rækker han Weyden Tegnebogen. Weyden takker ham hjærteligt. Da Landgangen netop nu lægges ud, skynder Berger sig hen *Keysh.*

206. ^{ind} bag Kompashuset, hvorfra han stirrer spejdende ind imod

a Land (se på Billedet)
b Kompashuset
207. Land, hvor Victorine og Karl Victor tager hjærteligt imod Weyden og gaar bort med ham. Karl Victor har dog forinden givet Franz Ordre angaaende Bagagen. Franz gaar derfor

208. ombord paa Skibet, hvor han giver Matroserne nogle Anvisninger med Hensyn til Mr. Weydens Bagage. I dette Øjeblik træder Berger frem fra sit Skjul bag Kompashuset, og i samme Nu Franz *v. Børn* ser ham, er det, som Ordene dør paa den gamle Tjeners Læber. Matroserne ser forbavset paa ham. Berger vinker dem væk og gaar hen til Franz, hvis Haand han griber. Berger er dybt rørt, lige ved at faa Taarer i Øjnene, og Franz, der et Øjeblik har stirret paa ham, dødbleg, som var Berger et Spøgelse, hæver nu hans Haand til sine Læber og kysser den. Saa lægger Berger sin Haand paa hans Skulder og siger

Tekst "Sig ham, at jeg bestandig vil mindes ham med Kærlighed og med Agtelse. Med Agtelse, Franz, glem ikke det."

Berger ryster hjærteligt den gamle Tjeners Haand og driver bort.

Tekst. Og den følgende Søndag stod Brylluppet.

209. Kirke. Nærfotografi fra Alteret. Brudeparret er i Rejsedragt. Ved Siden staar Karl Victor.

210. Organisten.
211. Hele Kirken. Billedet taget fra Alteret.
212. Franz og Brigitta paa den nederste Bænk i Kirken.
213. Altret. Præsten velsigner.
214. Hele Kirken.
215. Organisten afslutter sit Spil.
216. Bælgetræderen.
217. Udenfor Kirken tager de to unge en hjærtelig Afsked med Karl Victor og de to trofaste gamle og kører bort. Karl Victor staar dybt bevæget og stirrer efter Vognen med sin Datter. Vaagner med et og siger til Franz.

Tekst "Endnu i Eftermiddag pakker du, Franz, og i Morgen rejser vi ^{hjem.} ~~til Wien!~~"

2 Dage senere.

Tekst Karl Victor, paa hvem der aldrig er faldet den ringeste Mistanke i Anledning af Victorines Flugt, tilstaar sin Forseelse overfor den højligt bestyrtede Justitsminister.

218. ^{*Præsidentens Embedskontor*} ~~Ministerens Kabinet.~~ ^{*Vicepræsidenten*} Ministeren sidder arbejdende med sin Sekretær, da Tjeneren bringer ham v. Sendlingens Kort, hvorpaa han læser

Tekst "Jeg udbeder mig en strengt privat Samtale med Deres ~~Excellence.~~ Deres ærbødigste

Karl Victor v. Sendlingen."

Ministeren beder Tjeneren føre Karl Victor ind til sig, viser

218 Doi induratus

a. Madam

b. Ham induratus

c. Induratus. Palmer Dams

d.

Sekretæren hans Kort, hvorefter denne diskret fjærner sig ind i et Sideværelse. Da aabnes Døren og Karl Victor træder ind.

Han er meget bleg. Udtrykket i hans Ansigt er mørkt, men energisk. Ministeren gaar ham venligt smilende i Møde og rækker ham Haanden til Velkomst. Karl Victor tager den ikke, men retter sig stift og siger med fortvivlet Rø.

Tekst "Jeg er kommen til Dem, Deres Ekscellence, Retsplejens øverste Vogter her i Landet, for at forlange den Straf, jeg fortjener. Den Straf, der tilkommer mig som Forbryder."

Ministeren farer blegnende tilbage. Han tror, Karl Victor er sindssyg. Men Præsidenten betoliger ham i saa Henseende og tilstaar, at det er ham, der i sin Tid har hjulpet Victorine Lippert til Flugt, og at samme Victorine er hans Datter. Ministeren, der med dyb Undren har hørt paa hans Tilstaaelse, tørrer Sveden af Panden. Han tvivler ikke længere paa v. Sendlingens Forstand. Men dette maa holdes dybt hemmeligt. Kom det frem, vilde det nedbryde Respekten for Dommerstanden. Dette forklarer Ministeren ham efter grublende at have gaaet op og ned ad Gulvet. Karl Victor kan drage bort i Fred og vende tilbage til sin Datter. Men herom vil Præsidenten intet høre. Han er stejl som selve Fortvivlelsen og siger roligt

Tekst "Nægter De mig min Straf, anklager jeg mig selv offentligt"

Ministeren bønfalder ham skrækslagen om at opgive denne Plan. Men Karl Victor er ubøjelig. Ministeren har i et Anfald af Modløshed vendt sig bort fra ham. Nu drejer han sig hurtigt om mod Karl Victor, og der hviler en urokkelig Beslutningens Rø over hans Ansigt, da han siger

Tekst "Jeg kan ikke tillade, at De saaledes undergraver Dommer-

standens og derved ogsaa Statens Anseelse, og hvis De ikke frivillig gaar ind paa at lade Sagen falde, da sværger jeg Dem til, at vi vil finde Deres Datter og lade hende lide sin Straf."

Karl Victors Ansigt bliver ligblegt. Et vildt Raseri bemægtiger sig ham et Øjeblik, men han behersker det med en Gysen, der ryster hele hans Legeme. Han er fanget i en Snare, og han ved det Saa hæver han sit bøjede Hovede og siger, idet han stift og gennemtrængende betragter Ministeren.

Tekst "Jeg bøjer mig for Deres Villie, Deres Ekscellence. Gud tilgive Dem, hvad De har gjort imod mig."

Ministeren trækker atter Vejret og rækker Karl Victor sin Haand til Afsked. Men Præsidenten tager ikke imod den fremstrakte Haand. Han bukker tavs og gaar. Ministeren ser lange efter ham.

218 a. *Testen rinde*
219. Sent samme Aften. Paa Ruinen.

220. Præsidenten forsvinder om Hjørnet af Ruinen. Billedet toner bort.

221. *Præsidentens Stue*
Timeglasset rinder ud. *Maaschkin*

222. Vægteren ~~X~~ Vers Kl. 9.

223. Torvet.

224. Bogen, hvis ~~X~~ sidste Blad vender sig.

154. H. Husten fern.

4. sp. Husten fop.

163. Hovene.

174a. garden. Fung. of. Victorine

XXP. 177a Fung. snabben Vaguelönn
i Kischelag.

179 grummen Porten. (Kuffert)

Halix, Taske, Thure

Porten

Kone

